

til gode, idet det faar al den Kærlighed udvist overfor sig, som den virkelige Moder viser overfor det Barn, der er denne Moders virkelige Barn. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det set fra et humant Synspunkt er bedst, naar man skal vælge mellem de foreliggende Muligheder, at give Kvinden Ret til at adoptere sit udenfor Ægteskab fødte Barn, lige saa vel som man vil give Manden en saadan Ret.

Jeg for min Del er enig med det ærede Medlem Hr. Gerhards Nielsen i, at man maa foretrække 12 Aars Grænsen for 14 Aars Grænsen. At man vil sætte en Grænse, kan kun være begrundet i den Erkendelse, at Barnet har naaet en saadan aandelig Udvikling, at det er naturligt at tage det med paa Raad. Men hvis man saa rejser det Spørgsmaal: Hvornaar har det naaet saa stor aandelig Udvikling, at det er naturligt at tage det med paa Raad, vil jeg sige, at efter min Mening er Børn allerede i 12 Aars Alderen naaet saa vidt i Retning af at kunne skønne i et saadant Anliggende, at det er naturligt at tage det med paa Raad allerede i den Alder. Jeg indrømmer, at det er ikke noget stort Spørgsmaal, men det er dog et Spørgsmaal, som, naar det er rejst, bør løses paa den heldigste Maade.

Ud fra disse Betragtninger vil jeg saa indtrængende som muligt anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme med Mindretallet i denne Sag.

Justitsministeren (Rytter): Jeg skal fatte mig meget kort, da jeg i alt væsentligt kan henholde mig til den ærede Ordfører (Blang) og det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen i de Udtalelser, de fremkom med. Overfor det ærede Medlem Hr. Heilesen skal jeg bemærke, at jeg forstaar ikke det ærede Medlems Henviisning til svejtsisk Ret, hvorefter baade Faderen og Moderen har Ret til at adoptere. Vi i Danmark vilde utvivlsomt ogsaa give Moderen Ret til at adoptere, hvis ikke Børnene overfor hende i Forvejen var stillet fuldstændig som Ægtebørn. Vi kan derfor ikke paaberaabe os fremmede Retslovgivninger, medmindre Moderen dér indtager akkurat den samme Retsstilling som Moderen til uægte Børn heroppe; men saaledes er det ikke i de allerfleste Lovgivninger. Samtidig vil jeg bemærke overfor det ærede Medlem Hr.

Heilesen, at hvis dette Spørgsmaal, der ligger ham saa stærkt paa Sinde, ogsaa havde gjort det i Aarene 1913—20, havde det staaet det ærede Medlem frit for at faa sin Minister til at udstede disse Bevillinger; thi Justitsministeren er bemyndiget til at udfærdige den Slags Bevillinger, men endnu har ingen Justitsminister, uanset hvilken Partifarve han har, gjort det, fordi de praktiske Vanskeligheder viser, at man ikke bør gøre det. Det ærede Medlem fremhævede D. L. 5—2—81. Den Paragraf vil sikkert blive ophævet, saa snart den Kommission, der har med Arveforholdene at gøre, har afgivet sin Betænkning; og i og for sig kunde man godt have ophævet Bestemmelsen paa dette Lovforslag.

Grunden til, at jeg ikke kan slutte mig til Mindretallets Anskuelse, er den, at for mig staaar det saaledes, at de Mødre, som vil faa denne Begunstigelse, er dem, der er velstillede. For de Mødre, som allerede nu har deres Børn hjemme hos sig, er der ingen Grund til at adoptere, dér ved alle, hvordan Forholdene er; der er altsaa kun Tale om de Kvinder, som har Raad til i den Tid, Fødselen forestaar, at rejse bort, derefter holde Barnet borte et Par Aar og saa tage Barnet hjem i Form af en Adoption. Det ærede Medlem Hr. Heilesen siger, at i Almindelighed er det en Camouflering af Forholdet, ogsaa naar Faderen adopterer. Men det er ud fra vort Hovedsynspunkt ikke rigtigt; thi naar Faderen adopterer, vedstaar han i de allerfleste Tilfælde; det er mit uægte Barn, som jeg oven i Købet vil give Retsvirkninger som ægte Barn! Naar jeg er saa ivrig imod Bestemmelsen, er det, fordi det for mig staaar saaledes, at det for de Kvinder, der allerede nu adopterer, vil kunne være skæbnesvangert at gaa til dette Skridt; jeg tror, at mange Kvinder vil være afskaaret fra at adoptere, idet de vil være bange for, at Folk saa vil sige, at det er deres uægte Barn, de nu adopterer. Nu ser man mange Kvinder, der ikke selv har Børn, skaffe sig et Barn paa denne Maade. Men vedtager man Bestemmelsen, tror jeg, at det vil ødelægge dette Forhold. Endelig kommer hertil, som allerede fremhævet af det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, at det her drejer sig om et naturligt Forhold, der bliver gjort kunstigt, og det synes jeg ikke, man skal gøre.